

ПО ДУНАВА.

Дунав е голяма река, която мие северните граници на България.

Когато видиш за пръв път реката оставаш поразен. Тя се е проснала на широко. Бистрите ѝ води се носат стремително към морето. Текат бързо и безспир, като грамадно влечуго, което е повлекло гжвкавото си тело. И това бездушно чудовище се извива между бреговете, гжрчи телото си, лжщи от слжнцето...

От двете страни на грамадната река се оглеждат вжв водите китните ѝ брегове

Параходи, малки и големи, порят бистрите води, като остават след себе си пенливи дири. Секаш това са грамадни плугове, които са решили да разорат гладката повржхнина на водата. Но водните бразди скоро изчезват, щом парахода се отдалечи.

Нема по приятно нещо от това да пжтуваш с параход по Дунава в тих слжнчев ден. Седнал на палубата, ти чувствуващ, как парахода леко се поклаща и те люлее кротко. Чист като кристал вжздух освежава душата ти. Омайни картини се редят една след друга, като в кинематограф. Пред тебе лжщи голямата река. Китните хжлмисти брегове менят всеки час своите форми. Тук се надвесват над брега стржмни хжлмове. След малко те се отдалечават и се открива широк хоризонт. Нејде, дето бреговете са ниски, цялата гледка е закрита от вжрбалаци. Гледаш и се радваш на неописуемата красота.

Така се лжтува с дни и часове. Дунавът иде отдалеч. Той поздравлява много земи и джржави. Прибира водите на безброй реки и става все по-голям. Настига нащата родина, промушва се между двете сжседки — България и Ромжния и се вие край високите и хубави бжлгарски брегове. Ромжнския брег е нисък и еднообразен. Очите на пжтниците се любуват по вече на красивия наш брег.

Селата и градовете край него се явяват и изчезват така бжрзо, както са се явили.

Приятно, много приятно е да пжтуваш дене по тихия бел Дунав.

Добромирно.